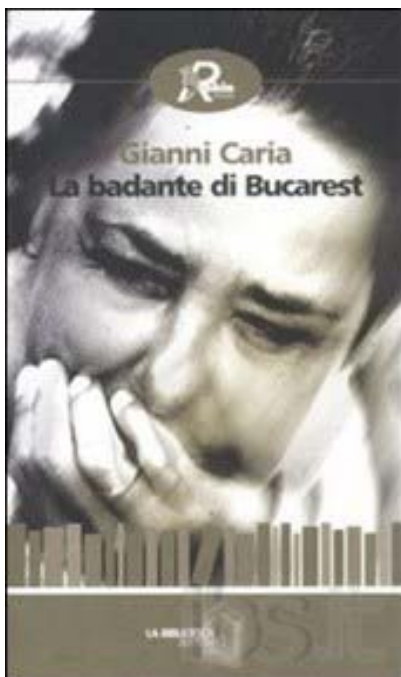

PREZENTĂRI

“La badante di Bucarest”. Un roman de Gianni Caria, procuror italian

“La badante di Bucarest”, Robin Edizioni, Roma 2012, reprezintă romanul de debut al unui procuror italian din Sardinia, Gianni Caria, lansat în februarie 2012, la Sassari, și prezentat la Roma, în septembrie 2012⁶²⁹.

La o primă vedere, oricine s-ar gândi la o româncă de vârstă mijlocie venită în Italia pentru a îngriji un bărbat sau o femeie, bătrâni sau bolnavi, dar lucrurile sunt diferite: îngrijitoarea este italianca

Maria, odată profesoară și ajunsă șomeră, după concediere, care lasă la Roma doi copii și un soț, și acesta fără loc de muncă, pentru un oraș îndepărtat și necunoscut, în care există cineva -

dintre noii bogați din fostul bloc sovietic - care îi poate garanta un salariu ce nu este decent, dar cel puțin este fix.

În ciuda anilor de studiu, a formării sale și a profesiei sale, pentru a supraviețui, este constrânsă să vegheze, să hrănească și să curețe de excremente un bătrân a cărui limbă nu o cunoaște.

Niciunul dintre membrii familiei Radu nu pare interesat de povestea ei. E acolo pentru a răspunde la comenzi, ca un aparat electrocasnic, și dacă în locul ei ar fi o altă persoană, s-ar întâmpla același lucru.

Realitatea romanului este una „imaginară”, dar care „dacă nu suntem atenți nu e atât de îndepărtată”, spune autorul, de 51 de ani, procuror la Parchetul Tribunalului din Sassari, Sardinia.

⁶²⁹ A se vedea <http://www.criticaletteraria.org/2012/02/la-badante-di-bucarest-unopera-prim.html> și <http://www.gazetaromaneasca.com/>

[component/content/category/58.html?layout=blog&start=5](http://www.criticaletteraria.org/component/content/category/58.html?layout=blog&start=5)

„Am scris despre o lume întoarsă pe dos pentru a vorbi despre lipsa de certitudini, despre cum echilibrele unei vieți familiale și sociale pot fi iluzorii, despre cum în Italia avem iluzia că bunăstarea este un dat dobândit și nu de cucerit zi de zi: este puțin imaginea orchestrei care cântă în timp ce se scufundă Titanicul”.

Cotidianul **La Nuova Sardegna** titrează⁶³⁰: „Povestea Mariei, îngrijitoare italiancă la București, este povestea tuturor îngrijitoarelor românce pe care, de ani de zile, le primim în țara noastră. Persoane pe care le luăm pentru timpul care ne este necesar, fără a acorda niciodată prea mare atenție particularității lor umane, și pe care le lăsăm apoi să-și urmeze destinul odată încheiat serviciul. Și dacă pentru noi este o ușurare - o cheltuială în minus, o străină de care nu trebuie să ne mai pese - pentru ea, îngrijitoarea care a trebuit să-și inventeze o empatie pe care poate nu o posedă, este o limbă necunoscută, o muncă pe care nu a mai făcut-o niciodată, întocmai ca protagonistă romanului, de fiecare dată este o sfâșiere, un nou dureros început, puțin plăcuta speranță ca următorul bolnav de îngrijit să reziste cât mai mult posibil pentru a nu trebui să o ia imediat iar de la capăt, în altă parte, cine știe unde.

Ideea lui Gianni Caria de a inversa rolurile este una de succes: dacă ar fi povestit despre o străină din Peninsula, cititorul italian nu ar fi fost prea interesat. Însă lucrarea sa funcționează perfect ca oglindă, ce nu distorsionează deloc, ci este cutremurător de realistă, a modului nostru de a ne comporta cu indiferență față de îngrijitoarele adevărate care vin din România.

În acest sens, noi toți avem de învățat din această operă de debut. În care însă nu există numai aspectul colectiv, social: există și, poate înainte de toate, aspectul individual, portretul unei ființe care trebuie să se confrunte cu o forțată, totală reinventare a sa, inevitabilă atunci când trăiești într-o situație în care se schimbă punctele de referință.

Fiindcă Maria, îngrijitoarea din București, nu mai e Maria profesoara din Roma: și dacă pentru a accepta noua realitate trebuie să-și inventeze viața de zi cu zi, nu poate decât să facă același lucru, dar într-un mod mai îndurerat, cu fiecare zi a vieții sale trecute, cu cei dragi, abandonați în Italia, cu anii petrecuți studiind și construind ceva care acum descoperă fără sens, fără fundament. Fiindcă nu trebuie doar să se facă cunoscută: înainte de toate trebuie să înceapă să se cunoască pe sine.”

⁶³⁰ <http://lanuovasardegna.gelocal.it/regione/2012/02/09/news/il-mondo-che-cambia-una-badante-italiana-in-servizio-a-bucarest-1.3660596>